

[Inge Krogh.]

tingsbeslutning fra 1966. Det er ikke noget enestående tilfælde. I Skanderborg, som nævnt af fru Ebba Strange, har man i samme tidsrum haft planlagt en børneinstitution, som ikke er blevet til noget. Som det blev påvist af fru Ebba Strange, er der meget stor forskel på, hvordan børnene i Skanderborg og børnene på børnehospitalet i Vangede og børnene i Nyborg har det, og det er ikke personalets skyld. Personalet kæmper sikkert endnu hårdere i Skanderborg end de andre steder, netop fordi de har dårlige forhold at arbejde under.

I Brejning i nærheden af Vejle har man arbejdet med et børneinstitutionssprojekt siden 1970. Det er skrinlagt. Børnene fra dette område er anbragt på spædbørnshjem, ventetidshjem, hospitaler og andre steder, hvor åndssvage børn ikke burde være anbragt.

Jeg vil meget henstille til socialministeren, at det bliver sådan, at planlægningen følges op, for hvad har ikke denne planlægning kostet, hvad har det ikke kostet af møder? Når man har haft planlægningsmøder, hvad man har haft en gang om måneden eller måske oftere, så kommer der arkitekter, ingeniører, kontorchefer fra socialstyrelsen, socialledere, inspektører, overlæger. Man samler sig gang på gang, der projekteres, der tegnes, og der tegnes måske om igen. Det er meget dyrt, og så en skønne dag bliver det hele ganske simpelt kasseret. Og ikke bare det. Hver gang man ser på en tegning, så løfter der sig nogle visioner og nogle drømme om, hvordan man skal have det. Man går måske videre til personalet og fortæller det, men disse drømme og disse synner forsvinder, og man bliver skuffet, man bliver frustreret. Jeg er mange gange blevet beskyldt for bevidst at lyve, fordi jeg havde sagt, at den og den institution vil være færdig til den og den tid. Det har for forældre, som har været med eller fulgt en planlægning, fra deres barn måske var en 2-3 år gammelt, og har glædet sig til, at deres barn skulle på en børneinstitution, betydet, at

barnet har været voksent, når institutionen var færdig.

Jeg har været med til at planlægge en institution til 48 klienter, men den blev fuldstændig væk et år. Den var helt færdig, havde været gennem ministerierne og skulle bygges, men ingen vidste, hvor den var. Så viste det sig endelig, at det var en kontorchef i socialstyrelsen — det hed vistnok åndssvageforsorgens bestyrelse dengang — der ganske simpelt havde taget den væk et år. Der skulle spares 4 mill. kr. i åndssvageforsorgen, og så er det nemmest at tage et helt projekt i stedet for at skære lidt hist og her. Vi fik institutionen, men det var altså skudt ud et år, det vil sige, at der er nogle, der ikke har fået den udvikling og den hjælp, de skulle have, i dette år.

Jeg fik et chok, engang jeg havde besøg af en tidligere socialminister. Vi sad og talte om tingene, og så sagde vedkommende: ja men åndssvageforsorgen har jo aldrig kunnet bruge sine penge. Dette er altså noget, man spekulerer meget stærkt på, når man synes, at man dagligt står og mangler pengene til arbejdet.

Så kan man spørge: er det nødvendigt med institutioner? Ja, jeg mener stadig, at det er nødvendigt med institutioner. Det er sådan, at de børn og de voksne, vi har på institutionerne, bliver dårligere og dårligere. Det blev nævnt — jeg tror, det var af fru Eva Gredal — at man kan gøre meget for at undgå fødselsskader og andre ting på hospitalerne, men til gengæld er man altså også dygtig til at holde liv i de misdannede børn, de dårlige børn, der bliver født, så der er altså stadig væk et meget stort kontingent af dårlige børn. Jeg ved, at det er bedst, at de bliver hos forældrene så længe som overhovedet muligt, og derfor synes jeg også, det er godt med disse træningsskoler, altså skoler, som er beregnet for børn, der er handicappet i svær grad. Men jeg vil bare sige én ting, som jeg har erfaret i mit daglige arbejde med forældre, og det er, at det er meget svært for disse forældre, at disse skoler er skoler. Det vil sige, de har 7 urens